

וקשיא לרב הונא, שהרשה למכור במועד בפרהסיא⁽⁹³⁾.

ואילו הא דהתירו היינו בתבלין, שהכל יודעים שלצורך המועד הם, שאינם ראויים להתקים זמן רב, ולכן יכול למוכרם בפרהסיא.

ומתריצין: לא קשיא.

הא דאסרו למכור כדרכו הוא בפירי, שיש לחשוך שקונה לצורך ימות השנה. וזה טעם ההיתר של רב הונא גם בבשמים, שניכר שהם לצורך החג.

הדרן עלך מי שהפך

מלקיחתם שהיא לצורך אותו היום, כבשמים, אף על פי שהם מתקיימים זמן רב. והמשנ"ב [לו ושעה"צ לה] דן לענין מכירת שאר דברים, האיך נדון בהם.

93. פירשו הראשונים שיסוד ההיתר הוא, שהם דברים שאינם מתקיימים זמן רב, ועל כן ניכר שהמכירה נעשית לצורך הרגל. והביא המשנ"ב [תקלט לג], שהוא הדין לענין דברים שניכר